

Publicerad 2011-04-04 23:27 av Henrik Sjöberg

50 våningar ner

Förvirrningen drar mig närmare.

Den stora sömnen kommer.

Gatans brus där nere,

hörs knappt här uppe,

här, vid kanten.

Hundra meter ner.

Kanske ännu mer.

Vem vet när ögonen sluts,

när själen är vriden ut och in.

när allt omöjligt blir verklighet.

Jag kastar mig upp.

För att kunna falla ner.

Vinden, kylig,

en smekning som ett sista adjö.

En kall sjunkande känsla,

när tiden rusar förbi.

En kall dag i mars,

då våren lurar oss varje timma.

Snö i luften, vem vet när regnen kommer.

Regnen som tvättar gatorna rena.

Regnen som gör oss fria igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Henrik Sjöberg med Poeter.se id #25849 innehar upphovsrätten